

saa tiltalende som muligt for de paagældende, og jeg synes derfor, at man maatte se at finde et bedre Lokale, end Ægteskabsforstanderens Bolig maaske er. Jeg vil da henlede Opmærksomheden paa, om man ikke maaske kunde anvende Skolerne. Paa Landet finder Ægteskab dog ikke Sted hver Dag, og Skolelokalerne kunne vel nok undværes den hele eller halve Time, Handlingen kan vare. Det vil maaske være heldigt baade for Ægteskabsforstanderen og for de paagældende. — Til Afsnit V vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at der staar deri, at „de Krav, der fra Folkekirken og de her i Landet anerkendte Trossamfunds Side stilles til deres Medlemmer som saadanne med Hensyn til Ægteskab, berøres ikke af denne Lov, for saa vidt de ikke komme i Strid med Lovens Bestemmelser“. Det er ikke mig bekendt, at der fra Folkekirken Side stilles særlige Krav med Hensyn til Ægteskab, og jeg mener, at naar man gaar over til Indførelsen af tvungent borgerligt Ægteskab, er det urigtigt her i Paragraffen at fastsætte noget saadant. Den foregaaende Taler var ogsaa inde paa det samme, idet han spurgte, om den Bestemmelse i Punkt 2 af § 16, at „de fornødne Bestemmelser om kirkelig Indvielse af Ægteskab ved Folkekirken Præster fastsættes ved kgl. Anordning“, skulde forstås saaledes, at der skulde foretages noget nyt, som var i Strid med det bestaaende. — I § 19 staar der: „Forinden Indvielsen kan der finde Tillysning efter en foreskreven Formular Sted een Gang fra Prædikestolen i den Kirke, hvor Indvielsen skal foregaa, dog at denne Tillysning altid skal undlades, naar de paagældende ikke ønske den.“ Endvidere hedder det, at „Tillysningen kan foregaa forinden Ægteskabets Indgaaelse for Ægteskabsforstanderen.“ Det forekommer mig, at dette sidste er absolut urigtigt. Det er, som jeg saa maa sige, paa Forhaand at give Præsterne Lejlighed til at gøre Forskel paa Befolkningen. Jeg kan ikke indse, at det er rigtigt i dette Tilfælde at gøre en Undtagelse og sige: I kunne blive fri for at gaa til Ægteskabsforstanderen, naar I straks gaa til Præsten og lade ham foretage en Tillysning, forinden I have været hos Ægteskabsforstanderen og faaet eders Sager ordnede. Det forekommer mig, at der heri rummes en Fare for den fremtidige Anvendelse af denne Lov. — Til § 20 skal jeg bemærke, at der lagde jeg Mærke til, at den ærede Kultusminister udtalte, at det var jo ganske rigtigt at

lade det Spørgsmaal afgøre af Kirken, hvorvidt en Præst af religiøse Grunde mener at maatte nægte at foretage den kirkelige Indvielse af et Ægteskab, idet de paagældende saa kunne henvende sig til Biskoppen. Siger Biskoppen saa, at Præsten skal foretage den kirkelige Indvielse, er Sagen dermed afgjort, men giver Biskoppen Præsten Medhold, ere de paagældende altsaa afskaarne fra at faa denne Præst eller en anden Præst, hvis Biskoppen ikke har sagt, at de kunne faa en saadan, overhovedet afskaarne fra at faa en kirkelig Indvielse af deres Ægteskab. Det forekommer mig, at det kunde være rigtigt at ræsonnere saaledes, naar vi ikke havde en Folkekirke, altsaa en Kirke, der ikke staar jævnsides med Staten, men under Staten, og en Kultusminister, der er denne Kirkes øverste Leder. I dette Tilfælde mener jeg, at det ikke alene maa være et kirkeligt Spørgsmaal, men at det ogsaa maa blive et Spørgsmaal for Staten som saadan. Jeg mener derfor, at man her burde indskyde, at der kunde appelleres til Kultusministeren, og at det ikke alene var Biskoppen, der var den afgørende. — Hvad endelig § 21 angaar, saa staar deri: „Indtil Afløsning af Accidensofret finder Sted, have Præster og Kirkebetjente samme Krav paa Offer i Anledning af kirkelig Indvielse af Ægteskab, som hidtil har tilkommet dem i Anledning af Vielsen. De Tab, som Præster og Kirkebetjente (herunder Organister) lide ved Nedgang i Offerindtægt paa Grund af det almindelige borgerlige Ægteskabs Indførelse, erstattes dem af Kommunekassen.“ Lad være, at de Præster, der ere i Embede, ikke skulle lide Tab i Indtægter, men jeg synes, at der bør være en Bestemmelse om, at det kun er de Præster, der ere i Embede nu, hvem denne Ret tillægges. Man kunde jo ogsaa fastsætte en Tid, til hvilken det saa skulde ophøre med Godtgørelsen i Anledning af de borgerlige Ægteskaber. De kunde jo tage Betaling for den Gerning, de virkelig udføre, det har jeg ikke noget imod. De kunde jo faa et lille Vederlag hos de Folk, der vilde have kirkelig Indvielse af deres Ægteskab, men der er ingen Grund til i Loven for Tid og Evighed at fastsætte, at Præsterne skulle have Betaling for de borgerlige Ægteskaber, hvormed de ikke have en Smule at gøre. Jeg vilde derfor meget tilraade, at man i Udvalget kunde komme ind paa en Ændring af denne Paragraf. — Med disse Bemærkninger anbefaler jeg Lovforslaget, idet jeg, som jeg